

ÖMER SEVİNÇGÜL

...~~~~~...

Beni Yalnız Sen Anlarsın

~ UNUTULMAZ HİKÂYELER KİTABI ~

8. BASKI
14 BİN ADET

CARPE
DIEM

Beni Yalnız Sen Anlarsın

Unutulmaz Hikâyeler Kitabı

Yazar: Ömer Sevinçgül
Yayın Yönetmeni: Sibel Talay
Kapak Tasarımı: Erdi Demir
Mizanpaj: Nur Kayaalp

Carpe Diem Kitap

Yayın No: 185
Genç Kurgu / Hikâye
1. Baskı, İstanbul, Ekim 2010
8. Baskı, İstanbul, Nisan 2019
Yayıncılık Sertifika No: 12366

ISBN:

ISBN: 978-605-144-146-7

9 786051 441467

Lacivert Yayıncılık Sanayi ve Ticaret A.Ş.
Cağaloğlu, Alemdar Mahallesi,
Alayköşkü Caddesi, No:5 Fatih / İstanbul
0212 511 24 24
kitap@carpediemkitap.com

carpediemkitap.com
instagram/carpediemkitap
facebook.com/carpediemkitap
twitter.com/carpediem_kitap

Baskı ve Cilt:
Sistem Matbaacılık
Davutpaşa, Yılanlı Ayazma Sokak, No:8
Topkapı / İstanbul
0212 482 11 01
Matbaa Sertifika No: 16086

® Bu kitabın tüm yayın hakları, anlaşmalı olarak
Carpe Diem Kitap, Lacivert Yayıncılık
Sanayi ve Ticaret Anonim Şirketi'ne aittir.
İzinsiz yayılamaz. Kaynak gösterilerek alıntı yapılabilir.

İçindekiler

Bade.....	13
Sinema.....	19
Rahmi.....	33
Kızlar Kalesi.....	39
Kısmet.....	53
Paça ve Saç.....	60
Yedi Arkadaş.....	63
Hediye.....	75
Kahoya.....	78
Latif.....	84

İçindekiler

Ebleh Ođlan.....	90
Anne Hasreti.....	98
Tarla Filozofu.....	102
Alzaymır.....	109
Müşkülpesent.....	112
Sevgi.....	117
Kara Gözlü Kız.....	122
Fistan.....	128
İnanıyorsan Üstünsün.....	131
Erguvanlar Açarken.....	140

Sen hayattayken doyastya sarılıp da “Seni seviyorum!” diyemediğim anacığım, duy beni: Bu kitabı sana ve senin şahsında elleri öpülesi tüm annelere ithaf ediyorum. Duam olsun!

~ Bade ~

Önce sevgi dolu, sıcacık sesini sevdim, sonra ışıltılı gülümseyen yüzünü.

Kendimi bildim bileli yaz tatilleri için bize gelir, aylarca kalırdı.

Küçük bir çocukken ismini telaffuz edememiş, 'Bade' demiştim, bu da onun hoşuna gitmişti.

"Bade de bana. Bade demeni seviyorum" demişti.

Canıma minnet!

On sekizinde çekilmiş bir resmini göstermişti bana. Tıpkı sinema yıldızlarına benziyordu. Hülya gibi, Filiz gibi, Türkan gibi...

"Bade, bu resim benim olsun mu?" demiştim.

"Olsun" demiş, yanaklarımdan öpmüştü.

Hâlâ saklarım. Ben hiçbir resme bu kadar bakmadım. Resimler yaşlanmıyor.

Hafifçe gülümsemiş, yanaklarında iki noktacık. Nasıl da güzel! Fakat her güzelin talihi güzel olmuyor.

İki kez evlenmiş, bahtiyar olamamıştı. Birinci eşi bilmem ne suçuyla hapse düşmüş, ikincisi bir araba kazasında ölmüştü.

Yüzü gülerken bile gözlerinde bir hüznün vardı. Anne olamamıştı. Gözünde iki damla yaşla beni kucaklardı.

Ne dese yapardım. Oysa aksi bir çocuktum, hırçındım, inatçıydım. Banyo yapmak istemezdim mesela. Beni zorla yıkarlardı. Siz misiniz zorlayan! Yarı çıplak sokağa fırlar, yerde yuvarlanır, kendimi toza toprağa bulardım.

Bade zorlamazdı. Tatlı sesiyle “Hadi bakalım banyo zamanı” demesi yetiyordu. Banyo faslında masallar, hikâyeler, hatıralar anlatırdı bana.

Derin kara gözleri, uzun kirpikleri, beyazlı pembeli teni, yumuşacık elleriyle ruhumun sılası olmuştu.

Bade varken başkası yoktu benim için. Kalabalıklarda, öbür insanlarla birlikteyken ben hep onu seyrederdim. Arada bir farkına varır, bana bakıp gülümserdi. Kalbim kanatlanırdı o zaman.

Baba tarafından uzak akrabamızdı. Geldi mi ne yapacağımı bilemezdim. Gitti mi her yer boşalırdı.

Günlerce içime kapanır, kimselerle konuşmaz, arkadaşlarımla ısrarına rağmen oyuna katılmazdım.

Bir tutku, bir kara sevda idi benimki.

Sonra, niçin bilmem, gelmez oldu. Babama, anneme sordum gelecek mi diye.

Gelmeyecek, gelemiyor, dediler. Beni götürmeleri için yalvardım, olmadı.

Gelip beni bulmasını bekledim yıllar yılı. Gelmedi, belki de gelemedi.

Zaman durmuyor. Okullarımı sırasıyla bitirirken onun hayali hep yanımdaydı.

“Nerededir, kiminledir, ne yapıyordu?” diye düşünmeden edemiyordum.

Bade’yi dünya gözüyle bir kez daha görme arzumu daha da şiddetlenmişti. Onu aramaya, ne yapıp edip bulmaya karar verdim.

İçimden bir ses, “Bulamayabilirsin. Daha fenası, bir mezar taşıyla karşılaşabilirsin” diyordu.

“Bunu aramadan bilemem” diyerek susturdum bu umutsuz sesi.

“Her arayan bulamaz, lakin bulanlar arayanlardır” dedim ve başladım izini sürmeye.

Efsane kadın, bekle geliyorum!

Onu tanıyabilecek kimselerle konuştum, her söylenenini not ettim.

Yaşadığı şehri öğrendim. Hakkında kırık dökük bilgiler edindim.

Bir halı tüccarıyla evliymiş. Kocasını zenginmiş amma çok yaşlıymış, belki de ölmüşmüş.

Bindim bir otobüse, gittim. Sordum, soruşturdum, uzun aramalardan sonra evini buldum.

“Zavallı kalbim” çırpınadursun, ben zili çaldım.

Kapıda zayıf bir kadın belirdi. “Buyurun” dedi.

Sesi, edası onu hatırlatıyordu ama.

“Bağdat Hanım’ı aramıştım” dedim.

“Benim” dedi.

Zaman hükmünü yürütüyor.

Narin beli bükülmüş, zifir saçları ağarmış, nergis teni sararmış, gözlerinin ferisi sönmüş bu kadın o olabilir mi?

İsmimi söyledim. Düşündü, çıkaramadı. Babamın, annemin adlarını söyledim.

Hatırladı. Canlandı birden. Gözleri ışıldadı. Bana bir daha baktı, sonra bir çığlık attı:

“Canıııııııııııı!”

Sımsıkı sarıldı bana, yanaklarımdan öptü. Elimdeki gül demetini verdim. Misafir odasına buyur etti. Karşılıklı oturduk.

Bana bakmaya doyamıyordu. Eski günleri hatırlamanın yangını sarmıştı yüzünü. Konuşuyor, soruyor, ağlıyor, gülüyordu.

Özürler diliyor, “Seni hatırlayamadım! Ne ayıp! Kusuruma bakma yavrum, yaşlandım artık” diyordu.

Israrla yemek yedirdi, çay demledi. Meyveler, çerezler, pastalar koydu önüme.

Koca evde yapayalnızdı. Zor yürüyordu. Çok hastalıklar çekmiş, ameliyatlar geçirmiş.

“Amcan da gelir birazdan” diyordu.

“Ne yapayım amcaı, bana sen lazımsın” diyemedim.

Anlattıklarını acımı perdeleyen bir gülümsemeyle dinliyordum onu. Zavallı kalbim ne kadar harap!

Hani, mesut günler geçirdiği bir evin yıkıntısıyla karşılaşır ya insan...

Sesi yine sıcaktı, yine samimiydi, yine sevgi doluydu ama tınısında derin bir hüzün vardı.

Ben de bir şeyler söylemek istiyordum ama dilime gelen her söz anlamını yitiriyordu.

Zaman sanki bir rüzgâr... Gülün ömrü az olur... İçimde buruk acı... Ah bu şarkıların gözü kör olsun!

Bade, hayalimin kadını, sen nasıl... Nasıl...

İçimde bir deniz kabarıyor. Duygularım dalgalanıyor. Med vakti... Dalga büyüyor. Dil yetmeyecek, sözler kifayetsiz...

Yanına gittim, önüne oturdum, başımı dizlerine koydum. Gözlerimde yaş... Görmesin, üzülmesin.

Saçlarımı okşuyor ve susuyor. Susulması gereken halleri ondan daha iyi kim bilebilir ki?

Uzunca bir sessizlik... Neden sonra yüzüne baktım. Yanakları ıslanmıştı. Fakat huzurluydu.

Tutkusu dinmişti. Kaderine teslim olmuş insanlara özgü bir sükûnet vardı gözlerinde.

İzin istedim. Gitmeyeyim diye ısrar etti. Kalamazdım. Bu kısa zaman bana yetmişti.

Bazı anlar vardır bir ömre bedel... Şiir kısa olmalı. Rüyalar da kısadır. Ellerinden son kez öpüp ayrıldım.

Şimdi kim bilir hangi kabristanda yatıyor. Hiç eskimeyen yüzü gözümün önüne geliyor bazen.

Yaz yağmurundan sonra güneş altında ışıldayan bahçelere benziyor bu yüz. Ve ruhumu sımsıcak saran sesini işitir gibi oluyorum.

Ah Bade! Önüme çıkan her kadını seninle kıyasladım. Ömrümce hep adım adım, her yerde seni aradım.

~ Sinema ~

İlçede ev tutmuşlardı. Henüz on dokuz yaşında olan Rıza dayım sinemada iş bulmuştu. Ondan iki yaş küçük olan Yunus dayım liseye gidiyordu.

Temel ihtiyaçlarını annem karşılardı. Kışlık ekmeklerini yapar, fasulye, nohut, bulgur, mercimek, yağ, salça ve benzeri mutfak ihtiyaçlarını temin ederdi.

Bir pazar akşamı Rıza dayım geldi. Biraz zahire istemekte niyeti. Gece bizde kaldı. Bana evini, işini anlattı.

“Madem tatildesin benimle gel istersen. İki hafta bizde kalırsın” dedi.

“Ben de seninle birlikte sinemaya gidebilir miyim?” diye sordum.

“Elbette, ne zaman istersen.”

Bana cazip geldi bu teklif. Fakat hemen evet diyemedim. İzin almam gerekiyordu.

Kahvaltı esnasında konuyu babama açtım.

“İstiyor musun?” diye sordu.

“Evet” dedim.

“Tamam, git öyleyse” dedi.

Bir miktar para verdi bana.

“Dayılarını üzme” diye tembih etti.

“Peki” dedim.

Fazla yatakları yokmuş dayılarımın, annem bir yatak hazırladı, yanımızda götürmek üzere sarıp sarmaladık.

Sabah olunca birlikte gittik.

Evlerini görünce bir hoş oldum. Tek odadan ibaret bir yerdi burası. Mutfak ve kiler niyetine kullanılan küçük bir bölmesi vardı. Tuvaleti dışarıdaydı.

Yere bir eski kilim sermişler, duvarlara film afişleri yapıştırmışlardı. Mekânı nispeten daha güzel ve temiz gösteriyordu bu afişler.

Elbiselerini kapıya çaktıkları çivilere asıyorlardı. Bir köşede katlı yatakları duruyordu. Benimkini de oraya koyduk.

Bizim ev de bir saray değildi ama dayımların evine oranla saray gibi kalıyordu.

Fakat ben bunu mesele yapmadım. Masalsı bir dünyaya adım atmış gibiydim. Keyifli tarafları vardı bir arada kalmanın.

Küçük dayım erkenden okula gidiyordu. Rıza dayım ve ben biraz daha yatıyorduk.

Saat ona doğru kalkıyor, giyiniyor, kahvaltı yapmadan sinemaya gidiyorduk.

Film saat öğleden sonra birdeydi ama önceden hazırlık yapmak gerekiyordu.

Beni sinema sahibine tanıtmıştı dayım. “Yeğenimdir. Yanımda kalıyor. Benimle gelecek. Yardım da eder” demişti ezik bir sesle.

Sinema sahibi Suat Bey de yarım ağızla “Peki, gelebilir” demişti.

Mevsim kıştı. Etraf karlarla kaplıydı. Hava bir hayli soğuktu. Sinemada seyirciler üşümesin diye üç tane soba kurulmuştu.

Büyük petrol varillerinden yapılmış sobalardı bunlar. Birer metrelik odunları olduğu gibi atabiliyorduk içlerine.

Tutuşturmamak ciddi bir problemdi. Bilmek gerekiyordu usulünü. Dayım, arkalara kalın odunları, önlere inceleri koyuyor, en öne de çamları diziyor, biraz da kâğıt yerleştirdikten sonra kibriti çakıyordu.

Bu üç sobanın tutuşup da etrafı ısıtmaya başlaması yarım saati buluyordu. Biz bu esnada fena halde üşüyorduk. Fakat yandılar mı keyfimize diyecek olmuyordu.

Soba işi tamamlandıktan sonra sıra salonu temizlemeye geliyordu.